

O Ğ L A K K L A S İ K L E R İ

ZAFER HANIM
AŞK-I VATAN

GÜLBELAZ'IN HİKÂYESİ

“Kardeşim! Beni de senin gibi kötü talihim yurdundan ayırıp buralara attı! Hâlim nice olacak diye düşünüp ağlarken Allah'ın bir lütfu olarak seni burada buldum!.. Şimdi sana şu talihsiz başıma gelenleri anlatayım da bak bir kere insana kaderin cilvesi neler gösteriyormuş anla!..

Ben Madrid'te süvari askerleri generallerinden Kont Ferdinando'nun kızıydım. İsmim de Loranza'dır. Anne mi kaybedeli bir sene kadar oluyor. Onu pek çok severdim. Gözümün yaşı gece gündüz dinmedi. Vücudum zaten zayıf olduğundan bu ağlamalar ve duyduğum acılara bir hafta bile dayanamayıp yataklara düştüm. Babam beni çok severdi. Ayrıca evlat değerini bilenlerdendi. Tedavim için doktorlar getirtti, kendisi de bir dakika bile yanımdan ayrılmadı.”

Gülbeyaz'ın gözleri dolu dolu olmaya başlamıştı. “Ana baba kucağında büyümüş kıymetli bir kızdım. Felek bu kadar şeyi bana çok gördü, beni onlardan ayırdı!.. O kadar güçsüz düşmüştüm ki birkaç kez öldüm dirildim. Ah keşke o zaman ölüp gitseydim de başıma gelen şu belaları görmemiş olsaydım! Ama ne çare! Alın yazım böyleymiş. İşte, on beş-yirmi gün kadar yattıktan sonra iyi oldum.

Babam, erkek kardeşim Antonyo'yu ülkemizin başkenti olan Madrid'te Denizcilik Okulu'na, beni de Kız Okulu'na verdi. Babam tahsil ve terbiyemizi tamamlamamızı çok istiyordu. Bunun için ve özellikle benim musikî ve benzeri alanlardaki eksiklerimi tamamlamam için

öğretmenlerimize gerekli gördüğü uyarıları yapmaktan geri kalmazdı. Özellikle benim iyi bir müzik eğitimi almamı istiyordu.

Okulda ilk günümdü. Öğretmenim bana dikkat ve hayretle bakmaya başlamıştı. Babama ‘Mösyö General! Kızınız matmazel, benim kaybolan ve hayali hiçbir zaman gözümün önünden gitmeyen, canımın içi kızıma tıpatıp benziyor!.. Kabul ederseniz okulda bulunduğu süre içinde onu kendi kızım yerine koyup evlat edineceğim. Bir annenin evladının eğitim ve öğrenimi için ne türlü gayret göstermesi gerekiyorsa, ben de kızınız için aynı çabayı göstermeyi bir borç bileceğim. İnşallah, elimden geldiği kadar, tam bir eğitim vermeye çalışarak kızınızın, yaşlıları arasında öne çıkması için gayret edeceğime söz veriyorum’ dedi.”

Gülbeyaz bunları söyler söylemez gözlerim kararır başım dönmeye başladı. Bayılmak üzereydim. Gülbeyaz şaşırıp yüzüme biraz su serpmeye, kolonya koklatmaya başladı. Nihayet kendime geldiğimde bu durumun sebebini sordu.

“Nasıl bayılıp kalmayayım. İşte o öğretmenin kaybetmiş olduğu kız benim” dedim.

Bunun üzerine bir süre de Gülbeyaz ayılıp bayıldı. Sonra birbirimize sarılıp kucaklaştık, öpüştük. Hikâye daha da önem kazanmıştı. Gülbeyaz yine kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

“Babam, öğretmenin bu sözlerinden çok memnun olmuştu. ‘Kızıma gösterdiğiniz sevecenliğe teşekkür ederim. Bu iyiliğinizi hiçbir zaman unutmayacağım.’ Benden de derslerime karşı son derece dikkatli, özenli olmamı ve çaba göstermemi istedi, uyarılarda bulundu. Buna benzer daha bir takım babaca öğütler verdi.

Babam gittikten sonra öğretmen bana yakınlık gösterdi, adım sordu. ‘Benim asıl ismim Loranza’dır ama çocukluğumdan beri beyaz gülü çok sevdiğimden Gülbeyaz olarak çağırırlar’ cevabını verdim.

Öğretmen, okul arkadaşlarımızdan Matmazel Marya adındaki bir kızını yanına çağırıp bana eşlik etmesini, dersleri birlikte çalışıp birbirimize danışmamızı ve bana dostluk göstermesini tenbih etti.

Gerçekten de Marya okul birincilerindendi. Soylu bir ailedendi. On sekiz-on dokuz yaşlarında, uzun boylu, beyaz yüzlü, mavi gözlü, sarı saçlı,

*Kimse resmedememiş, düşünce tuvalinde bile
Al yanağı gibi hayal yastığı üstünde bir gül*

dizelerindeki betimlemeye benziyordu. Huy ve güzellik bakımından birbirimize o kadar benziyorduk ki görenler bizi kardeş sanıyorlardı. Kısacası, gece gündüz birarada, derslerle haşır neşirdik; zaman akıp gidiyordu. Geçen her günle birlikte birbirimize olan sevgimiz de artmaya başlamıştı. Babam her hafta, elinde bir demet beyaz gül, beni görmek için okula gelirdi. Onu sevinçle karşıladım. Getirdiği demeti ikiye bölerek birini Marya’ya verirdim. Babam, gerek güzellik, gerek nezaket ve terbiyesini çok beğendiği Marya’ya karşı derin bir sevgi duymaya başlamıştı. Bu durum, okula gelip gittikçe ona karşı gösterdiği saygı ve iltifatlardan anlaşılıyordu. Daha sonraları ise iki demet gülle gelmeye başladı. Bunlardan biri Marya içindi.

Böylece üç-dört ay kadar süren eğitim dönemi bitmiş, tatil zamanı gelmişti. Marya’yla vedalaşıp ayrılmanın ve ailelerimizin yanına dönmenin verdiği acıyı kelimelerle

anlatamam. Gerçekten de evlerimize döndükten bir süre sonra Marya'yı özlemeye başlamıştım. Bu özlem günden güne artıyordu. Bir ziyafet vererek kendisini davet etmeyi ve bu vesileyle görüşmeyi tasarladım.

Bu konuda babamın onayını alabilmek için bir akşam yemekten sonra, 'Sevgili babacığım, beni çok sevdiğinizi ve bir şey rica ettiğim zaman hatırımı kırmayıp kabul edeceğinizi bilirim. Okul arkadaşlarımdan sadık dostum Marya'yı görmeyi çok istiyorum. Okulda bulunduğumuz sırada bana pek çok saygı ve dostluk göstermişti. İki kardeş gibi geçinip giderdik. O günlerin hatırına ona bir ziyafet vermenizi rica ederim' dedim.

Babam zaten okula gelip gittikçe Marya'yı görüp onu içtenlikle sevmeye başlamıştı. Bu hâlini kimseye belli etmemeye çalışıyor, günden güne aşk ateşiyle yanıyordu. Bu konuda asla renk vermeyip arzusunu belli etmektan çekinmekle birlikte, Marya'yı görmek için bu ricamı bütün kalbiyle kabul etti. Marya'nın ağustosun on beşinci pazar gününe rastlayan ve kural olarak her zaman kendi evlerinde yapılan isim günü ziyafetinin bizim evde verilmesini kararlaştırdık. Babam, gereken hazırlıkların yapılması için kâhyasına emirler verdi. Pek çok teşekkür ederek babamın ellerini öptükten sonra odama gidip Marya'ya şu aşağıdaki mektubu yazıp göndermek için işe koyuldum.

Sevgili Kardeşim Matmazel Marya

Siz nazik kardeşimizle okul sıralarında aramızda oluşan sevgi, eğlence ve keyif dolu yaşantımız hiç aklımdan ve hayalimden çıkmıyor. İçimi aydınlatan hayaliniz, gönül aynamdan ayrılmamaktadır. Hem sizinle görüşmek ve hem de özlemini duyduğum nazik iltifatlarınıza

erişmek için bu ağustos ayının on beşinci pazar gününe rastlayan isim günü partinizin eğer bizim evde yapılmasını uygun görüp karar verirsiniz çok sevinirim. O gün, akraba, yakınlarınız ve çağırma istediğiniz diğer davetlilerle birlikte teşrife tenezzül buyurmanızı rica eder, her durum ve koşulda dostluğumuzun devam etmesini ve yaşamasını dilerim.

Ertesi günü Marya'dan aşağıdaki cevabı aldım.

Sevgili dostum Matmazel Loranza

Bu sabah göndermiş olduğunuz nazik mektubunuzu büyük bir sevinçle aldım. Hakkımda göstermiş olduğunuz iltifatlara bütün kalbimle minnettirim. Özellikle bu ziyafetin isim gününe tesadüf ettirilmesi, ayrıca teşekkür değer bir incelik ve sevgi belirtisi. Bunun gönlümde yarattığı tertemiz duyguları dile getirmek üzere, dostlarımdan bazılarıyla birlikte bu davete büyük bir kıvançla katılacağımı bildiririm.

Erkek kardeşim Loranzo da babama sorarak aldığı müsaade üzerine okul arkadaşlarından Roberto'yu davet etti. Roberto, Marya'nın akrabalarındandı. İstedikini çağırma konusunda kendisine yetki tanınan Marya, kardeşimin Roberto'yu da davet ettiğinden habersiz, ona şu aşağıdaki mektubu yazdı:

Sevgili Roberto

Okul arkadaşım Matmazel Loranza'dan, bu ağustosun on beşinci pazar gününe rastlayan isim günü davetimin, babası General Ferdinand'ın evinde yapılmak üzere

düzenlendiğini bildiren bir mektup aldım ve son derece memnun oldum. Fakat böyle bir toplantıda sensiz bulunmam, benim için bir zindanda kalmaktan farksız olacaktır. Buna vicdanınız da tanıklık eder sanırım. Bu nedenle o gün, birlikte gitmek üzere evimizi teşrifinizi dört gözle bekleyeceğimi bildirmeye cesaret ediyorum, efendim.

Roberto, sevgilisi Marya'nın bu mektubunu okuduktan sonra büyük bir telaşa düştü. Çünkü daha önceleri babasına Marya'yı sevdiğini ve evlenmek istediğini söyleyip onayını almak istemiş, ancak reddedilmişti. Değil böyle bir toplantıda birlikte bulunmaları, onun yüzünü bile görmesi yasaklanmıştı. Bütün bunlar aklına geldikçe üzüntü ve sıkıntısından bulunduğu odayı bir aşağı bir yukarı arşınlamaya başladı.

Elini alınına koyup düşünceye dalıp kendi kendine, 'Ah! Nasıl olur da evliliğimizi onaylamayan, hatta karşılaşp görüşmemizi bile kesinlikle yasaklayan babam, şimdi böyle bir toplantıda birlikte olmamıza izin verir!.. Hayır hayır. İhtimali yok!.. Yarabbi şimdi ben ne yapayım?..' diye söyleniyordu.

Bu sırada odanın kapısı vuruldu. Hizmetkârlardan biri içeri girerek Roberto'ya bir mektup verdi. Zarfın üstüne şöyle bir göz atıp Loranzo'nun yazısını tanıyınca, 'Şimdi buna kim cevap yazacak' diyerek açmak istemedi ve yazıhanesinin üstüne attı. Ne yapıp edip toplantıya gidebilmenin bir yolunu bulmalıydı. Düşündü, düşündü... Hiçbir çare bulamıyordu. Hırsından oturup ağlamaya başladı.

Bu sırada yine kapının vurulduğunu duydu. Roberto, zavallı, sıkıntısından canı burnuna gelmiş, son derece hidetlenmiş bir hâlde, olanca sesiyle, 'gel!'... diye bağırdı.